

— Добъръ вечерь, дѣдо! — казалъ чужденецътъ. Ще мога ли да прѣношувамъ у васъ?

— Азъ не съмъ бащата въ тоя домъ, отвърналъ той. Питай баща ми, той си лежи тамъ въ леглото.

Чужденецътъ отишълъ при леглото. Той видѣлъ единъ старецъ, по чието лице не се забѣлѣзвало друго, освѣнъ двѣ голѣми очи.

— Добъръ вечерь, дѣдо! — казалъ му той. Ще ме приемете ли тая нощъ да ви гостувамъ?

— Азъ не съмъ бащата въ тоя домъ. Попитай баща ми; той лежи въ оная люлка, — казалъ старецътъ съ голѣмитѣ очи.

Чужденецътъ отишълъ при люлката. Въ нея видѣлъ единъ прѣстаръ човѣкъ, който не билъ по-голѣмъ отъ едно новородено бебе и издавалъ сегистогистъ слаби гласове, по които се познавало, че живѣе.

— Добъръ вечерь, дѣдо! — казалъ чужденецътъ. Ще мога ли да прѣношувамъ у васъ?

Много врѣме се минало, докато старецътъ отговорилъ. Но и той казалъ като другитѣ, че не билъ бащата въ тая кѣща и му казалъ да попита неговия баща, който билъ пѣхнатъ въ единъ рогъ, окаченъ на стѣната.

Чужденецътъ се вгледалъ въ рога и едва забѣлѣзалъ нѣщо прилично на човѣшко лице. Той се стрѣсналъ и извикалъ високо:

— Добъръ вечерь, дѣдо! Ще ме приемете ли да прѣношувамъ у васъ?

Чуло се гласче изъ рога като мише църкане. Едва разбралъ чужденецътъ, че то му казало:

— Да, чадо мое.

Слѣдъ туй отведнѣжъ дошла една маса прѣзъ вратата, а на нея много яденета и напитки. Чужденецътъ се навечерялъ до насита. Слѣдъ туй дошло едно легло съ чисти и топли завивки. Чужденецътъ легналъ да спи радостенъ, че намѣрилъ най-послѣ сѣщинския баща въ тая кѣща.